

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 céntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S' envian es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conte de 16 números.

PANCARITATS.

—Ja's sap: es qui comandan de ses festes podran fé lo que vulgan, llevar-les totes, ò afegirne altres tantes à ses qu' hey ha; però noltros menestrals, noltros sabatés, ¡ja's sap! lo qu' es à tocá sa *cotxilla* y es cabás sa tercera festa de Pasco, no mos hi durán ni sencés ni à trössos. ¡No'n faltava més sino que en tan bon dia no anássem à fé es *pancaritat!* Com som Micolau, amb coranta sis anys que tench, no hey he fet falla cap añada, gracies à Déu, de s' edat de nou anys ensá que mon pare m' hi dugué es primé pich: ni à conte. Jò'm pens que m' bastaria per tirarne malaltia, si tal diada com avuy hagués de sentí tocá les dotze dins Ciutat.

Es dissapte de Pasco dematí, es temps que sa dona engirgolava ses quatre panades, crespells y robiols de brossat, s'aturava à sa botiga Don Nofre, y ja m' ho deya:

—¿Qu' es, qu' hey anam passat demá à ferlo, mestre Micolau?

—¿Y axò no vol, Don Nofre? Está *claro* qu' hey anam. ¡No'n faltava més!

—Noltros també mos n' anam à ferlo à ses casetes.

—Bé está vosté, que té casetes. Noltros li pegarém à lo acostumat, devés sa *Font-Santa*. Allá tothom hey cab; y si gusta de venirhi, gens de nosa mos fa. Amb tants com som, no mos vé à un. A les vuyt tocades es la marxa: ja's sap, *ella* y ses atletes, es *fradins* y ses ripuntadores de la casa. Ningú fa cama coxa, y com més son, més se devertexen.

—¿Fins es vespre, eh?

—Y está *claro*: horabaxa serém aquí.

—De bon gust vos hi acompanyaria, si no fos pe' sa sogra. Axò será un dia devertit.

—¡Y hò p' es còs, Don Nofre! Per allá corren bons ayres, y un homo hey cobra un any de vida.

Cóm de *facto*, à les vuyt d' es dihluns tot estava apareyat, y partírem. En Francesch d' es costat hey vengué amb so seu ase, carregat de trastos y

concert. Sa dona heu havia marinat; però no es que jò no hey hagués volgut posá ses mans en tot. Duyem una bona pesada sense òs, sanch y frexura, ses panades y robiols, mitja beassa de vuytenes, quatre lliures y mitja de fideus, sobrassades y botifarra, bon ví de dotze, sa castaña amb *pretolio* fins à n' es tap, taronges y tot es demés carro-portal. ¿Qué més voleu? A Santa Catalina m' vengué s' idea de que no havia pensat amb so safrá, y vatx fé torná es mosset arrera. May m' han agradat fideus ni arròs blanch: axò es còsa de *americanos*.

¡Vaja un dia hermós! bon sol y casi sense un alé de vent; vench à dí, una gran diada.

Su-ran de sa *Font-Santa* férem *alto*, y treguérem es concert. En Francesch fermá s' ase à un ametllé y li doná bon recapte: ja's sab; tothom havia de participá. Posárem en terra ses beasses, y mentres *ella* y ses atletes comensavan à endiumenjá la còsa, férem un fogons de pedres, y es *fradins* s' en anaren à cercá lleña per còure la menjúa.

Aquells contorns estavan plens de gent, estols ensá y enllá, que feyan dos doblés de lo mateix que noltros. Tothom anava alegre, ¡ja's sab! y de lo més delitós. Prop de noltros hey sonavan una guitarra y una mandurria; un poch més allá una colla de jovensans cantavan *coros* de lo més *polit*. Enguañy es un d' ets anys qu' hey he vista més *ger-nació*.

Amb un santiamen es diná va essé cuyt. Mos hi asseguérem, y ningú va fé es desmenjat ni s' astugós. Per paga, aquells ayres fan més talent de menjá amb un' hora, qu' es de per dins Ciutat amb tot un dia. Lo qu' es jò, de tot vatx refegí.

Plens de panxa, uns féren l' horeta, à s' ombra demunt s' herba, altres fumavan, xerrant amb ses atletes. Y es dia mos passá fins horabaxa com una exalació.

No hey hagué un que dí, si no fos estat p' es mosset, que s' enfilá dalt un ametllé per omplirse ses butxaques de ametllons. Un missatge el va veure, y si no fos estat per jò, el volía devallá à pe-

drades. Es un atlot que no s' en pensa una de bona en tot lo dia; ja fa temps qu' heu tench dit à sa mare, y no l' agúa.

Posta de sol, tornárem ensellá y mos ne venguérem. Jò, despues d' havé dinat, havia fet sa mica de *paseo*, per pahí, y estava un poch cansat.

En Xesch mos doná una mica de *distento*, à sa venguda, per havé alsat es colso un poch demés. L' homo no acabava d' está llatí, y devant Sant Matgí armá camorra amb uns atlots de barca y una *pretona* que l' insultavan. Ventura que no hey hagué municipal que l' afinás.

¡Vaja un esclat de riayes que férem à sa Porta, quant es *punxes* volguéren mirá si dins ses beasses hey duyam res de *pago!* Figurauvos qu' hey havian de trobá, més qu' es plats y cuyeres, ses olles, es calderonet y ses botelles buydes. Lo altre ja estava *consumit*.

Cóm arribárem, tothom tenia ses cames adolides. Casi ningú volgué sopá, y *ella* s' en aná à jèure dejorn, perque amb so cansament y amb s' estray, li havia pegat sa mica de flato. Com en Figuera tocá les nou, mos n' hi anarem jò y ses atletes. Jò ni solament vatx sentí es *sareno*.

Vench à dí que va essé una exida bona de tot, que no es pagat amb doblés ferla un pich cada any. L' endemá dematí encare en parlarem bona estona. Es mosset no tocá comparació fins de capvespre, per 'mor d' una maldeventrada d' ametllons. Jò ja ley deya.

Are, l' any qui vé, si som vius, encare fas contes tornarhi, y fins que ses cames en vulguen. No, y llavò encare fas contes d' anarhi colcant. En no haverhi més homo, llòg un carril, y *al avio*: cop de bossa no mata; y lo qu' es à mí, ¡ja's sab! es *pancaritat*, que no l' me lléven.

Vat' aquí, à poca diferencia, es modo com s' esplicava ahí Mestre Micolau, es sabaté d' es cantó, à hora de dexá sa feyna.

SONETOS FILOLOGICHS.

X.

EN EL MON NO HEY HA DITXA CUMPLIDA.

Estich més bé qu' un monjo dins sa cel-la,
jò no seguesch bandera ni vetxil-la,
y es vespre sant que cantan sa Sibil-la
tant me fá pá torrat còm llet de mel-la.

May m' he cuydat de ball ni de revel-la,
tant m' es pendre café còm camamil-la:
no duch plets, no dech cèntims à ca 'n Bil-la,
cap pena llepissosa me desvel-la.

Per essè absolt no tench de pendre bul-la:
de ma petita casa som es bal-le:
tant sols sa dòna mon poder anul-la.

Però un soneto axí còm ella parla (*)
desitx fé, consonant em manca en ul-la,
y axò es es feix que duch demunt s' espal-la.

XI.

À UN VAGO SENSE OPICI NI BENEFICI.

Ròda p' el món y viu de lo que pisca,
perque sens' ams ni caña sempre pesca:
no li falta pá y carn que l' atepesca,
y buydant sa botella alegre gisca.

Més vermey que porcella de llenrisca,
tot lo sant dia la gandayna tresca,
y quant vé s' hora-baixa pren la fresca,
cuatre coverbos fent amb na Francisca.

Ella, y per cert qu' es una atlota xusca,
l' escolta, y maldement qu' en senta basca,
desllepissá no 's pòt d' aquella mosca.

Després s' en vá à sopá, que ja dú rusca,
y menja y hèu, y en acabá sa tasca,
còm sebre lo qu' ell fá fent tanta fosca?

XII.

À UN RIVAL.

Jò no 'n sabia rès, y un bòn atach
m' has dat amb tota regla y còp en sech:
M' agradan es qui duhen: jò may dech,
perqu' en ferse precis tot d' una pach.

A n' es méus versos fets amb un xorrach
amb altres has respòst, y hé conech
qu' en trobarte à n' es cós no tens sossech
fins que corras y guañas es tabach.

Per cert que no 's aquest es primé pich
qu' al Parnaso has pujat, vetx qu' à pòch pòch
d' afinarhi ets capás amb un uy cluch.

De llorens no diré qu' estigas rich;
però aquesta vegada... còm som Ròch!
que tú en es porxo m' has fermat es ruch.

A.

LO QU' HAN MESTÉ ES PAGESOS.

(ACABAMENT.)

IV.

MISSATJE 2.^{on}—Mirau qu' ets enteni-
ments s' han ubèrt molt! Tench xexanta

(*) Petita llicència poètica que parlant casi
no 's coneix.

añs y may havia sentit aquestes dispu-
tes; y m' agradan. Ja val més axò que
barayarse per còses de partits. Voldria
que l' onclo Toni vengués prest per sen-
tirló explicá.

CABASSÉ.—A tots es qui van d' escò-
les els agrada lo modèrn. Per axò pagam
tantes contribucions, y es blat va car, y
es jornals barato, y sa feyna manca, y
no hey ha pañy qui serv.

MISSATJE 2.^{on}—Mirau, Sent Mili, una
vegada hey som estat y m' hi vatx de-
vertí pròu; es Mèstre deya que si tots
sabessem lletra, adelantariam més, cada
un en so séu ofici, perque lletjiriam es
diaris y sabriam lo que fan à ses altres
parts del mon: y tenia rahó.

CABASSÉ.—Y jò tròb que ningú n' hau-
ria de sebre de lletra. Ses escòles son sa
perdició des jovent. Si comandás, les
llevaria totes. Mira si som ben diferents!

(L' onclo Toni s' en entra dins es ròtlo.)

PORQUÉ.—Axí tots seriam iguals, ¿eh,
Sent Mili?

CABASSÉ.—¿Que ja hi torna? Vetlem
es blè, que no será còm sa nit passada...
bòna nit tenga.

ONCLO TONI.—Tornant à sa questió
d' ahí, heu de sebre: que sa tèrra se
llaura per dos motius: un perque ses
plantes puguen aficá ses rèls endins, y
s' altre perque ses substancies de que se
alimentan se mesclin y remogan y oret-
jin amb s' aygo, es sòl y s' ayre que les
penetran. Per axò es necessari llaurá
fondo y girá sa tèrra demunt devall. Dins
sa llum y s' ayre hey ha, contengut, lo
més necessari per mantení ses plantes,
y d' aquí vé que ses tèrres ben goretas
fan bòn sembrat; però en pèrdua de
temps. Déu ha donat tots ets elements
necessaris à sa naturalesa per fé goxá
ses plantes; però vòl que nòltros traba-
yem y cerquem es mòdo de ferla pro-
duhí més sovint y amb més abundancia;
y aquest secret el descubrirém per mèdi
de s' estudi y de s' observació. Quant es
pagesos sabrán de quines substancies se
compònen ses séues tèrres, les farán
produhí més y més barato, perque amb
ménos cost les abonarán ò posarán es
fems necesaris.

CABASSÉ.—Vòl dí, que farán còm es
nòstro cuyné qui tasta s' olla y pòsa sal
si 's dolsa, ò aygo si ha fét salat.

ONCLO TONI.—¡Angela María!

MISSATJE 2.^{on}—A n' axò no heu ense-
ñan es qui predicán en es cassino.

ONCLO TONI.—En es cassinos s' olvida
lo bò y s' apren lo dolent. No saben tant
aquells predicadós. Per enseñá s' agri-
cultura hey ha escòles especials que se
diuen *Estacions agronòmicas* ò *Granjas
modèlos*. A Mallorca no n' han posades
encare, perque costan molt, y es page-
sos y es ciutadans no més s' encalente-
xen sa clòsca y buydan sa bossa per
còses de partits. Si fos muntá *sociédats
de recreo* ja ni hauria mitja dotzena à
cada pòble; però escòles... Déu mos con-
serv ses que tenim. Quant es forastés

mos durán blat, y òli, y fruyta, y hor-
tolises més bones y barato que ses que
nòltros cuhim, llavò porá essè qu' es
lleuin sa vèssa y fassen cualque còsa
per fé vení doblés de fòra Mallorca, que,
si mos descuidam, prest no 'n trobarém
per necessari. Aquexa partida de barcos
que mos duen farina s' en tornan carre-
gats d' or y algun dia l' acabarem, si no
mos desxondim.

CABASSÉ.—¿Y amb sos fems, també
mos guañan es forastés?

ONCLO TONI.—Més qu' en so llaurá.

L' AMO.—¿Y còm heu fan?

ONCLO TONI.—Los cuidan més que
vòltros; y còm saben ja quines sustan-
cies agradan més à cada planta, han
posat fábricas qui les preparen y les
donan per separat. Aquests fems son
coneguts amb so nòm de *abonos qui-
michs* perque sa Química enseña es mò-
do de prepararlos. També se diuen *abo-
nos minerals* perque los trèuen de sa
matexa tèrra. A Mallorca ja en vènen;
però s' en despatxan pòchs perque no
son coneguts.

PORQUÉ.—Es Mèstre de s' escòla tam-
bé heu enseña à n' axò. Y deya qu' à
Mallorca quant duen es fems en es se-
menté los dexan en es sòl y à s' ayre, y
quant los escampan ja han perduda la
mitat de sa llecó. Un dia, quant heu
explicava, vengué l' amo de Son Boyra
y s' en va riure.

ONCLO TONI.—Per aquest motiu ell y
altres gastan molts de fems y no cuyen
blat. Si quant duen es fems en es camp,
per adelantá feyna, los tapassen de tèr-
ra, hey guañarian, perque s' acabarian
de podri y no perdrian ets esperits ò
substancies que son indispensables per
fé bòn blats y bòn favás. Si 's pagesos,
amb el temps, arriban à comprende lo
que llegian quant anavan à escòla, en
es *Manual de agricultura*, cuydarán de
no tirá à pèrde, per culpa séva, un ele-
ment indispensable de riquesa que los
costa doblés y molt de trabay.

L' AMO.—¿Que vòl que li diga! No
comprech qu' una carretada de fems
en es més de Juriol no sia sa matexa en
es de Setembre, si no 'n llevant.

ONCLO TONI.—Ydò has de sebre que
no 'u es, ni la mitat. Toqueu amb ses
mans còm heu han fét es práctichs.
Proveu y heu vorás. No hey ha res més
mal qu' es no volè creure es qui vos
avisan per bé. Ja he dit, y repetesch
altre vegada, qu' à Mallorca serem pò-
bres fins que sortirem de sa rutina y ets
amos conradós enviarán es séus frys à
escòla per ferlos agricultós y no metges,
missès ò potecaris, qui despues no saben
qu' han de fé, à no essè mal.

Cualque còsa vos podria afegí are,
sobre sa costum que teniu, quant sa
mòr un mul ò un porcell, de durlós à
tirá dins un avench, ò à sa garriga, per
mantení es còrbs y empestá s' embat;
en llòch d' enterrarlos dins un clòt de
figuera ò dins un femé. Cualque còsa

vos podria dí, sobre es fems des corrals y de ses estables, y sobre tapá sa bassa que teniu su pròp d'ets assolls, à fi de replegá aquestis fems apòsta p'es plantés y per ses hortolisses; però, jò vetx que tot axò seria predicá en desèrt...

L'AMO.—Voce mercè ja sab qu'à mi m'agradan es conseys...

ONCLO TONI.—Demá m'en torn à Ciutat; veurem d'aquí qu'en parlem altra vegada, si t'en haurás sabut aprofitá. Ja han tocat les nou. Bona nit tots ple-gats, y à reveure.

Tors.—Bona nit tenga, y que 'l tornem veure prest y amb salut.

HONOR JUSEP
de Calandria.

UN BON POLL. (*)

Som vey, som lletg,
Som coix, som nan,
Som sort, som prim,
Som fluix, som vá;
Y en mitg des front
De part à part,
Hey tench un trench
De més d'un quart.
Tench uys de moix,
Tench dents de cá;
Es front d'un dit,
Es nás d'un pam;
Es coll molt curt,
Es jep molt alt,
Es pas de bou,
Sa veu de gall;
Un fich molt gròs
Su baix d'es nás,
Y tots es dits
De peus y mans,
Plens d' uys de polls
De fichs y calls.
Tench grans, tench golls,
Tench boñs, tench barts,
Tench cuchs, tench tós
Tench curt un brás:
No tench ni drets
Ni bens, ni art,
Ni sòu del rey,
Y per lo tant
Puch dí que som
Un mòrt de fam;
Y amb tot y més
Que pas per alt,
Tench dins mon pit
Un cò tan gran,
Que dins la Sèu
Per cèrt no hi cap.
Y sent tant molt
Y tant me bat,
Que si me top
Amb uns uys blaus,
Me romp es pit
Es seu tich, tach.
No sé que mir;
No sé qu'em fas;
No hi veitg, no hi sent,
Y vench y vatx

(*)—Ja repararéu, lectors, que tota aquesta poesia se compon de monossilabos.

Y fuitx y torn
Y gir y pas,
Y mir ets uys,
Y tant còm vá,
Y tant còm mir,
Y tant còm pas;
Més fórt es cò
Me fá tich tach.

M. H. DE B.

XEREMIADES.

Pareix que sa Comissió permanent de sa nòstra Excma. Diputació Provincial s'ha passat p'es cap posá una imprenta à la Misericordia; però una imprenta en tota regla. Qualcú l'haurá mal aconsejada.

Si se tractás d'una còsa reduida, y en petit, per estampá es billets de sa rifa y altres papés pòch importants que puga mesté s'Establiment, no hey hauria res que dí. Axí heu fan à Barcelona y altres bandes, y los va perfectament.

Pero montá una imprenta en gran escala, còm s'ha projectat, no pòt aná bé de cap manera. Una de dues: ò sa Diputació vòl fé la guerra à n'ets altres impressós, y axò no li está bé, ni ells heu merexen; ò vòl tirá uns quants mils duros, (que no son séus, sino de sa provincia,) y axò seria una còsa que no treuria cap en llòch. Massa bandes hey ha ahon atendre.

Si sa Diputació té doblés tiradós, aquí té un veynat séu, à la Sala, que si los hi regalava no li vendrian malament. Bò está es rectó...

Qu'hey fassan abans un pensament es nòstros Diputats, y veuran còm tenim rahó en lo que los deym.

No parlam per passió ni per interés personal, sino per pura justicia.

**

Ses primitives porxades de ses Enramades, dissapte passat, féren una víctima.

Lo raro es que ses porxades de dins Ciutat no 'n fassin cinquanta cada dia.

Y, ara que sa conversa heu dú: ¿Quant se deurá enlestí aquell *arch de triunfo* que axecaren à sa plassa de Sant Antoniet? En dia de ventada, malavetjarém que no hey prenga redós cap ignorant des nòstros. Val més sa que guarda que sa que cura. ¡Ja 's de rahó!

**

Sa segona festa, es pobrets refugiats à ca ses Germanetes pogueren beure llet, gracies à sa vigilancia qu'es nòstro Alcalde fa observá à n'es séus dependents.

La beguèren un pòch amarada; però més val axò que tirarla dins una claveguera.

No hey ha gent més incorregible que es lletés.

**

Altre vegada hey haguè corregudes desde Cauviá fins à Ciutat. Es corredó era un esporlari, y sa corredora... una somera!

Veym amb molt de gust que, à falta d'altres certámens, es d'aquesta casta se repetexen bastant sovint; sempre es un consòl porè dí qu'à Mallorca no som tots uns *aturats*.

Ah! no pensavem à dí que s'animala de Cauviá goñá ses messions, y es de Esporles vá pèrde.

Un cas axí, *amigo!* es menesté du ses ferradures ben clavades.

**

Diu, gent qu'heu va veure, qu'à sa Pobra hey havia una pauma de garbayó posada per adorno des brás de ses balances de sa carniceria nòva; s'entén, à sa part des plat de ses pesades.

Sa gent, que sempre fa judicis temeraris, deya qu'allò era per fé caure sa balansa un pòch més en perjudici des compradó; però nòstros, més ben informats, podem assegurá qu'aquella pauma era per arruxá ses mosques de sa pesada.

¡Vat'aquí còm *devegades* xèrran sense motiu!

**

Un diari ciudadá, molt empiulat que, segons veym, no té coratge per haverlès amb un des nòstros redactós, s'espasa sa malícia anomenantlo *cura de levita* y li parla de *presentarse muy devoto* per fé més *negocio* y més *clientela*.

A s'autó d'aquest *suelto* mesquí y esgarrat, li contestam qu'es nòstro redactó aludit may ha navegat amb totes aygos, ni ha pres part en cap acte de devoció que no fos catòlich, ni coneix més negòci qu'es trabay honrós, ni ha captat parroquians ni vòts per adquirí posició.

Ses imputacions d'aquell gènero serian ben exactes, si es nòstro inimich les dirigís à n'ets *obispos de frac*, correli-gionaris séus, qu'es segú coneix de més pròp que nòstros.

Valga per respòsta; y que no les mos cerquin, pues s'adagi diu cadascú à ca-sèua y ets assotans à ca'n Coll. Caspi! caspi! bòn gèni té L'IGNORANCIA per cossigòyes d'aquestes!

**

Y llavò diuen que no progressam.

En temps des nòstros avis, quant parlavan d'una dòna, preguntavan: *¿que es honesta?*

Més envant ets séus fíys preguntaren: *¿qu' es hermosa?*

Y en el dia es séus nèts preguntan: *¿qu' es rica?*

Axò es lo positiu: *Uivres, sòus y di-*

nes; y si sap llegí novèl-les, tocá un *schotis* en es piano, y fé un pòch de *crochet*, ja li basta: perque se supòsa que enllestirse y estucarse sa cara, totes ò casi totes, ne saben.

Y amb axò vat' aquí una dòna adreçada.

*
**

S' Ajuntament ha fets sembrá una partida d'abres à sa plassa d'es Banch de s'òli, y un y tot en es Born de Santa Clara.

¡A mòdo, Bòn-Jesús, qu'entre tantes d'esguerrades n'hi hajam vista fé una de condreta!

Ja veuréu còm à pòch à pòch es nòstro Ajuntament se compondrá, are que es consums... seguexen devallant.

+

Uns quants amichs d'ets estrangés amichs dels pais, per doná un testimoni d'afecte y agrahiment à Mr. Hermite, autò d'ets *Estudis geològichs* sobre ses illes Balears, se proposan fé celebrá un ofici conventual en sufragi de sa séua ànima, única manera de fé quedá bé es mallorquins, ja que cap de ses Corporacions qu'en distints concèptes representan s'ilustració des nòstro pòble, ha pensat, que sapiguem, en fé una demostració digna de sa bona memòria d'aquell sabí que elegí sa nòstra patria per objècte des séus afañs científichs, y axò li atropellá la mòrt.

Esperam que ses persones que s'agradan de cumplí es deutes que sa bona societat impòsa assistirán à dit conventual que se dirá à l'Iglesia de Sant Felip Nerí, dimecres pròxim à les 11 des dematí.

COVERBOS.

Una vegada un jovensá prenia es sol à un punt que hey havia assiento, y ben assegut casi casi s'hi adormia.

Voréu que un pobre jayet, gelat des fret que s' dexava caure per devés es Jané, cercava un tròs de puesto ahont hey tocás un poch de sòl per encalentirsè; però còm no hey havia més llòch que s' que estava assegut es jove, el pobre jay no tengué més remey que aconhortarse d'está allá, pròp de s'ombra.

Amb axò passaren varies persones y quant véren es jovensá tan ben assegut assoleyantse sense tení compassió d'aquell pobret, (que esperava que s'axeças per ocupá es séu puesto) el varen reconvení amb bons mòdos y paraules, y ell contestá:

—¡Vaja unes rahons més foradades! Vostés me reñan perque no mir es bé

des pròxim, ¿y que no saben qu'ell ja hey está avesat à tení fret, perque es vey, y ja no li fá *alto*? ¡à mí m'han de tení compassió, que som jove, y encare es sòl no 'm conex tant còm à ell!

¡Ves quin estornell!

*
**

Una vegada, se calá fòch à una gran casa, y es bomberos hey arribaren tan tart, que ja no poguéren aturá es fòch, ni va essè possible salvá res.

Es comandant de sa brigada, escalivat d'aquella feta, posá à sa posteta d'ets anuncis aquesta orde:

«Se mana à tots es bomberos, qu'una altra vegada qu'hey haja fòch, se reunescan tots en es *parque* vint y quatre hores ántes, y axí hey serán à temps à apagarlo.»

¡Ben dit! Vat' aquí una gran idea.

*
**

Anunciaren à un señó que D. Fulano de Tal, molt amich séu, s'havia mort.

—¡Ca! (respongué totduna fent sa mitja) no es possible. Si fos mort, l' hora d'are ja m'ho hauría escrit. Eram tan amichs jò y ell, que no li succehía res de nòu que no m'ho escrigués tot d'una à volta de correu.

*
**

Un cassadó comprá una cussa. A n'es pòchs dies de tenirla à casséua, li descomparegué, sense sebre per 'hon.

—¡Mal llamp de cussa! (deya es cassadó tot furiós;) si no torna comparexe, ¡la mat!

*
**

D'un altre cassadó, un pòch sord y un molt descuydat, he sentit contá que sempre tenia sa costum de dú s'escopeta barres altes demunt es coll, apuntant es canó cap en darrera.

Un dia qu'es compañero el seguia de pròp, es cassadó travela, surt es tir, y es compañero reb sa perdigonada; mentres qu'ell, sense girarse y creguent qu'era s'altre es qui havia desparat, li demaná tranquilament:

—¿Qu'has mòrt rès, Pep?

*
**

Y ja que de cassadós parlam, supòs que sabeu es pas d'aquell altre xambó que, no havent pogut matá rès en tot lo dia, per no tornarsen à la vila amb *en Delanga*, vá comprá un coní viu qu'un hòmo duya dins sa taleca.

Abans d'arribá à casséua, per acreditar-se de bòn tiradó, fermá es coní amb una llanderina à una branca d'abre, y se prepará per fusellarlo.

¡Còm axí! alsa es gatillo, se fa dues passes enrera, li tira à *boca de carro*, y s'animalet cau en terra y futx còm un llamp.

¡Justament es tir havia romput per mitx sa cordellina!

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLÍFICH.—*Jesucrist mori entre dos lladres.*

SEMBLANSES.—1. *En que té còrda.*
2. *En que lleva sa pols.*
3. *En que té mortés.*
4. *En que té grells.*

TRIÀNGUL.....—*Donato-Donat-Dona-Don-Do-D.*
FUGA.....—*Don Ròch y Don Odon tots dos son mòrts.*

PREGUNTES...—1. *Perque no hi poden aná elles totes sòles.*—2. *Perque no's poden ferrá ells matejos.*—3. *Perque no arriban à sa carn.*—4. *Es dies de sa Setmana Santa.*

ENDEVINAYA.—*Es sòl.*

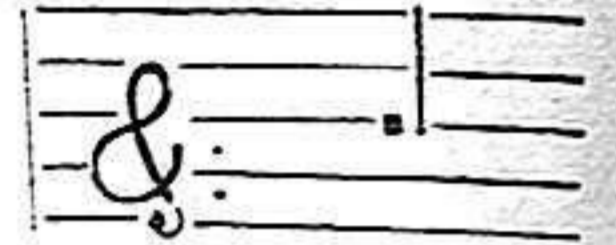
LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Macarroni, Pere Pexet y Papuys.*
Dèu:—*Un Indioté, A. C. I. T., Ateleuquim, Un Sardiné festetjadís, Agueda, Un Signor Russo y Un Oficial sense empleo.*
Nòu:—*Un Músich, K. D. T. y Un Punxa engegat.*

Quatre:—*Un Llenterné.*
Y una no més:—*Pala-cañes.*

GEROGLÍFICH.

CRIT:BO

ABRIL

UN LLETERNÉ.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s'assembla una cadira de repòs à un carretó?*
2. *¿Y un balcó à una planxadora?*
3. *¿Y un propietari à la Biblia?*
4. *¿Y un caragòl à n'es Moll?*

K. D. T.

QUADRAT DE PARAULES.

• • •
• • •
• • •

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides per llarch y de través, digan: sa 1.ª retxa, un metal; sa 2.ª una ciutat; sa 3.ª un qui devegades es cego y devegades nó; sa 4.ª lo que té ò ha tengut tothòm.

A. C. I. T.

PREGUNTES.

1. *¿Qui es que pòt aguantá tres quintás de paya y no pòt aguantá una lliura de ferro?*
2. *¿Y quin es aquell hòmo que sempre té rahó?*
3. *¿Y qui va essè es primé que fé bullí un'òlla?*

UN MÚSICH.

FUGA DE VOCALS.

.LL. .H.N N. H.. H. .L R.. H.. P.RT
X.

ENDEVINAYA.

¡Ay de mí!
Bech aygo
Perque no tench aygo;
Que si tengués aygo,
Beuria ví.

TRES TORRAPIPES.

(*Ses solucions dissapte qui vé si som vius.*)